

1758. 81. quam sit conditio dulcis sine
mulvere palmae.
- " 82. de Fidolo zeli Hesek. VIII. 3.
- " 83. de nominibus a metro
alienis
- " 84. Censuræ poetica næuorum
poeticorum.
1759. 85. VI. Abhandl. von Gurgumüngs.
- " 86. lex viva in mortuis spirans.
- " 87. Via nōthiga Ebdung der En-
niedsamkeit nach Pifulen.
- " 88. von dem Gott aiwad genan-
nen Gurgumungo
- " 89. 2te Nachdruck von zulässigen
Frühbanguen
- " 90. de viro opportuno Lervit.
xvi. 21.

1759. 91. de Pallade armata cum Musis
inernibus
- " 92. de nominibus personarum et
locorum communibus
- " 93. Vobis gaudiarum undi via
magnum am Dassal
1760. 94. von Guysteben Pragau.
- " 95. Comment. x. nomina disci-
pulor. extraneor. in Schola Frei-
bergensi versatorum
1761. 96. de mutuis bellis locorum
- 97. de Narciso litterario.
- 98. de somniis Iudeorum ex-
geticis ad Genes. 1. 1.
- 99. commentat. xl. memoria
discipulorum extraneor. in
Schola Freiberg. versatorum.
1762. 100. de bellis Scholis fatalibus.
- 101. de muliere vngues suos fa-
ciente signo luctus.

1762. 102. Commentat. XII. memoria disci-
pulot. extraneor. in Schola Frei-
berg. versat.
1763. 103. de Septimo quoqz Iudeorum
anno Sabbathario.
- 104. de genere irritabili vatum.
- 105. De Panda pacis Dea,
- 106. Svarnir über den wintergum-
mifellten Früchten.
- 107. de primis rei metallicæ in-
uentoribus.
- 108. De Augustis Augustorum mor-
tibus.
1764. 109. Von großer Sturmnacht das gegen-
wärtigen Zustand und.
- 110. de numis rei numaricæ reforma-
tæ testibus.
- 111. Von Einfö. Druff. & Brunnaburg und
Gudwitz und Witzau.
- 112. de antiquitate fodiinarum metallicarum.

1765. 113. Frohe von veltan und unuan Bibel
Erbauungau.
- . 114. de Februalibus veterum.
- . 115. Vanus Dei ultimi augur.
- . 116. iustitiae. Dicte der Jüngstes
Götterglaubn und Qualmaltz
aus milde Wissungau
- . 117. de Josepho fratum lectissimo
Genes. xlix. 26.
- . 118. de monumentis poetis anima-
libus brutis statutio.
1766. 119. 2te Frohe von veltan und unuan
Bibelübertragungau.
- . 120. super Q. Horatii F. Theologia
1767. 121. 3te Frohe von veltan und unuan Bi-
belübertragungau
- . 122. Sermones animalium brutorum
testimoniis atq; exemplis pro-
bati.

1767. 123. Scholarum Scyllæ et Charybdes.
1768. 124. von Græcum auf Minuziu :
— . 125. de Horatio Musico
— . 126. de Fove Hospitali.
— . 127. de Psalmis alphabeticis.
1769. 128. VII. ^{te} Libz. von Græcum.
— . 129. de Genio Saculi litterario.
— . 130. monumentor. poetiar. animali-
bus brutis positorum fasc. II.
— . 131. 3te Klugheit von galathia
Luziburgia.
— . 132. de montibus symbolicis.
— . 133. de Graecia enigmatum studiofa.
1770. 134. Vnig kroßige Mittel in Ebd.
Spanien und Hispania zu Baylor.
— . 135. de ferius servorum.
— . 136. quid sit וְתִּנְאַצֵּן Numer. IV. 20.

1770. 137. de nominibus propheticis
1771. 138. Vir bößla Diabolus.
— . 139. de Sene deponitano.
— . 140. de laudibus nimis.
— . 141. de religione iuramenti
— . 142. de Bibliothecis patriarcharum.
— . 143. de Regibus Sebae et Schebaee
1772. 144. Von Lünges Mühlzeit
— . 145. de stimulis diligentie in Scholis
excitandæ.
— . 146. de porcis sacris et mysticis.
— . 147. VIII^{te} und letzte Abhandlung von
Graymünzen.
— . M. Van. Gottth. Josephi Hübler
Elogium M. Ioa. Gottlieb
Biedermannii.

m.
is
v
er

CENSVRAE POETICAЕ
NAEVORVM POETICORVM

PRAEFATIONIS LOCO
ACT VI
VALEDICTORIO
DVORVM IVVENVM
OPTIMAE NOTAE
PRAEMISSAE

A
M. IO. GOTTL. BIDERMANN. R.

FREIBERGAE, Litteris MATTHAEANIS.

LXXXIV.

Q

Vum nuper nomina a metro aliena excutere, multa occurrerant a poëtis per licentiam eo consilio usurpata, ut numeris ac pedibus carminis conuenirent. Ita primam syllabam verbi *rudere* corripit VIRGILIVS, a) quam PERSIVS produxit. b) Eadem in syllaba vocabuli *obicis* variant VIRGILIVS c) et SILIVS ITALICVS; d) neque dissimili in discrimine versantur *pugillares*, auctioribus IVVENTALI e) atque AVSONIO, f) pulex, arbitris OVIDIO g) et MARTIALI; h) et criticus, testibus HORATIO i) et MARTIALI. k) Pari fato fungitur secunda syllaba vocum *definare*, ex usu VIRGILII l) et IVVENALIS; m) *ficedula*, per auctoritatem MARTIALIS n) et IVVENALIS, o) et *cucus* ex sententia HORATHI p) et MARTIALIS. q) Neque minus in tertia syllaba nominis *pituita* PERSIVS r) et HORATIVS s) discordant. De qua discrepantia quid statuendum, et quo loco tam diuersa syllabarum mensura sit habenda, non una eademque omnium est sententia. Alii enim poëtas hoc nomine excusant, alii accusant. Inter hos PTOLEMAEVS HISPANIOLVS, frater Io. Bapt. Mantuani, rescriveretur, qui, *longant breues*, inquit, t) *breuant longas*, dividunt diphtongos, supprimunt litteras, vel plures contrahunt in unam. Et quid aliud sunt metaplasmi, tropi, schemata, et figure, quam nomina licentiarum seu vitorum, quae apud antiquos proper instans carminis difficultatem inoleuerunt, et apud neotericos, perdurante eadem difficultate, perseverant. Eadem fere tibiam Gallus, PERRAVLT, inflat, his utens verbis: u) *plutot*, que d' avouer, qv) ils eussent fait des fautes, on a donné des noms honorables des figures de Grammaire ou de Rhetorique à des fautes réelles des anciens Auteurs, qv) on n' auroit garde de pardonner aux modernes. Ex eo enim, quod conceditur, homines fuisse poëtas, idem colligit, ab erroribus humanis eosdem haud fuisse immunes; hominum enim à natura aberrations et lapsus tam parum abesse, quam

velut siluis, ubi passim
palantes error certo de tramite pellit,
ille sinistrosum, hic dextrorum abit, unus utrique
error, sed variis illudit partibus. w)

Quae verba Horatius Gallicus, BOILEAV DESPREAVX, his rhythmis concinne est complexus: x)

comme on voit, qu'en un bois, que cent routes separent,
les voyageurs sans guide assez souvent s' égarent,
l'un à droit, l'autre à gauche, et courant vainement,
la même erreur les fait errer diversement.

Quae

-
a) Aen. VII. 16.	b) Sat. III. 9.	c) Aen. X. 377.	d) L. IV. 24.	e) Sat. XI. 156.
f) Epigr. 146.	g) si est Ouidii, de Pulice I. 2. 3. 4.	h) XIV. 83.	i) L. II. Ep. I. 51.	k) VII. Epigr. 89.
j) Aen. II. 129.	m) Sat. IV. 45.	n) L. XIII. Epigr. 5.	o) Sat. XIV. 9.	p) L. I. Sat. VII. 31.
Epigr. 79.	q) L. X.	r) Sat. II. 57.	s) L. I. Ep. I. 108.	t) De licentiis antiquorum poetarum, in Jo. Bapt. Mantuani Opp. T. IV. p. 196.
w) Horat. L. II, Sat. III. 48. sqq.	u) Parallelus des Anciens et des modernes en ce, qui regarde les arts et les sciences, Vol. I. Dial. I.	x) Satir. IV. p. 26.		

Quae quum ita sint, tam facile foret, iustum librum vel dubiorum vel errorum poëticorum conscribere, quam facile olim CASP. SCIOPPIO fuit, naetios auctorum Latinorum, quos classicos appellant, publicae luci exponere. Is enim partem huius sterquilinii, cui *Herculis νονηροφορε* nomen fecerat, in *Infamia Famiani* y) communicauit, partem autem *Exercitationibus Rhetoriciis et Scaligero Hypobolimaco* inferuit, eo audaciae progressus, ut librum *de Soloecismis Ciceronis Mediolani* typis exscribendum curaret, tanta opus raritatis, ut, IO. GVIL. BERGERO teste, z) in uniuersa Gallia non nisi semel reperiatur. Et nominatim quidem errores poëtarum metricos CASP. BARTHIVS, a) MAGN. DAN. OMEISIVS, b) et EL. CASP. REICHARDVS, c) multa cum industria collegerunt.

Tantum autem abest, ut pretio ac dignitati poëtarum auctoritate valentium ob leues aliquas maculas quicquam derogandum, existimemus, ut potius idem cum HORATIO sentendum statuamus, canente; d)

ubi plura nitent in carmine, non ego paucis
offendor maculis, quas aut incuria fudit,
aut humana parum cauit natura.

Cui QVINCTILIANVS adstipulatur, his usus verbis: e) aliquando et magni auctores oneri cedunt, et ingeniorum suorum voluptati indulgent, nec semper intendunt animum, et nonnunquam fatigantur. Neque MVRETVS dissentit, acerrimus rerum criticarum vindex, ad Hor. Cardanetum ita prescribens; f) te non praeterit, apud optimos utriusque linguae auctores reperiri quaedam seu de industria seu ab aliud cogitantibus peccata. Eadem mente IO. VORSTIVS, fit Jane, inquit, g) ut hominibus etiam doctissimis et clarissimis excendant, quae cum regulis grammaticis non congruunt. Plura testimonia VOSSII, h) LEON. ALLATII, i) RVENII, k) VAVASSORIS, l) FREINSHEMII, m) WALCHII, n) DORMEIERI, o) et aliorum silentio nunc praetermitto.

Quam proclives autem nos omnes sumus ad errores et halucinationes, tam inique omnino illi agunt, qui aliorum naevos contumeliose exagitant, impri-
nis eorum, quorum multae virtutes exsplendescunt. Quam in sententiam sapienter HIERONYMVS, non confuerit, inquit, p) erroribus insultare, quorum ingenia miror. Nam haec quidem, HORATIO arbitro, q)

sunt delicta, tamen quibus ignouisse velimus.

Et, si quidem, quod QVINCTILIANVS ait, r) artes tum demum forent felices, si soli artifices de iis iudicarent: nos operae pretium facturos arbitranaur, si errores aliquot poëtarum metricos in scenam produxerimus, ab aliis poëtis non solum detectos, sed etiam censurae poëticae subiectos,

Agmen

- y) *Sorae*, 1658. 12. z) *De naturali, pulcri, orat*, p. 496. a) *Aduersari*, L. XVI. c. 3.
b) *Diss. de licentia poetica, Alteris*, 1699. c) *Progr. de finibus licentiae poeticae*
constituendis. *Brunf. 1745.* d) *Art. Poet.* 57. fqq. e) *Institut. Orat* L. X. c. 1.
f) L. I. Ep. 33. g) *in Latinit. mer. susp.* c. I. p. 4. h) *Praefat. de virtute Lat.*
serm. i) *De erroribus magnorum virorum in docendo, Rom.* 1636. k) *Elect.*
L. II. c. 16. l) *de Epigram. Cap. XXII.* p. 298. m) *ad Curt.* L. III. c. XII. 21.
n) *Hist. Critic. Lat. linguis*, p. 183. o) *De vitiis Ciceronis imitatore*, §. 18.
p) *T. I. Ep. LV. f. 468.* q) *Art. poet.* 348. r) *Instit. Or. L. I. 18.*

Agmen ducat AVSONIVS, Burdigalenlis, vir conularis, qui Gratiani et
fratri Valentini Augustorum praceptor, poëta, grammaticus ac rhetor sua
aetatis celeberrimus fuit, in primis autem in epigrammatibus ingenii acumen pro-
didit. Is quum videret, nomen FVRIPPI, qui pessime audiebat, ab aliis corripi,
ab aliis produci, suam sententiam hoc epigrammate aperiebat: s)

Pars te FVRIPPVM vocitat, pars vero FVRIPPVM,

Altera producens, altera corripiens.

Elige, utrum malis; aut tende, aut corripe nomen,

Conueniet quodvis, FVR FVRIOSE, tibi,

Verba enim extrema indicant, cuius notae iste homuncio fuerit; quandoquidem
nomen eius, si à furando deriuatur, primam syllabam productam, si autem à
furendo deducitur, correptam habet.

Sequatur censura poëtica FR. TAVBMANNI, cui passim tam scrupulos quam
naeui poëticos subiecit. Qnum enim haud ignoraret, veteres poëtas, nomi-
natim IVVENALEM t) et MARTIALEM u) duas priores syllabas vocabuli
Resina produxisse, recentiores autem easdem corripere, videret, hisce versibus
licentiam eorum notabat: w)

IVNIVS in Satyra: x) quid resinata iuuentus?

Magnifice vobis gannit in auriculam.

Bibilicus vates resina præfecat unguis, y)

Et resinato vina bibit calice, z)

Tam graphicè quondam scripserunt ambo poëtae,

Nec tamen à nostris vox meret ista fidem.

Vina bibit resinata bodie resinata iuuentus,

Atque unguis resina iam resecare licet.

Idem poëta, quum utramque syllabam nominis Ames in carmine corripiisset,
à Marculo quodam taxatus, et ad Calepini auctoritatem allegatus, hisce versibus
suam causam defendebat: a)

Marculus impegiisse dicam miki dicitur: (an scis?)

Quum facerem nuper carmine forte meo:

Area concinata probe est; ames exstat et auceps;

Ames edendum, non Ames, inquit, erat.

Iste Calepinum testem, Martine, citabat,

Flaccum ego; b) Iam dic tu: plenior utra fides?

Alio loco idem Taubmannus de recta mensura disputat, ad quam nomen
Suspicio examinari debeat. Illud enim, antepenultima syllaba producta, procul
dubio à regula recedit, qua deriuata naturam primitiorum sequuntur. Itaque
alii cum SCALIGERO per Synaeresin hoc fieri, statuunt, c) alii Ecclasi fin-
gunt, et alii suspicio substituunt. d) Quum igitur Taubmannus poëtas proba-
tos

s) Epigr. CVIII. p. 27. t) Sat. VIII. 113. u) L. III. Epigr. 74. 77. w) Melo-
daef. p. 443. x) l. c. y) l. c. z) Mart. III. 74. a) Melodaef. p. 542.
b) Epod. II. 33. c) Poetic. Giss. p. 170. d) l. c. p. 169.

tos fecutus, eamque ob causam à Marculo culpatus esset, hunc in modum sese purgabat: e)

Quod mihi Suspicio toties Suspicio dicta est,

Non, inquis, vitiis suspicione caret.

Si tu producere, mulierem, Marcule, dicit,

Hoc ego non vitium suspicor esse, sed est.

Hunc excipiat Paullus Schedius, vel quomodo à matre adpellari maluit, MELIS-SVS, cuius ingenium superiori saeculo adeo effulgit, ut Vindobonae laurea poëtica non minus quam nobilitate donaretur, Patruui autem Eques auratus et cinis Romanus publice renuntiaretur, et qui carminum, quae reliquit, suavitate atque elegantia magnam nomini suo famam comparauit. In his etiam poëtica censura obuersatur, qua Petrum quendam, ideo, quod Petri nomen corripuerat, his verbis castigat: f)

Scribere te laudo, quae vix epigrammata, curta,

Ignoscoque lubens. Et, Petre, curtus homo.

Curta facis, quaecunque facis: sunt omnia curta

In te, Petre, nimis sed metra curta facis.

Haud Petrus obscurus fit, dum breuis esse laborat,

Perspicue est positu syllaba longa breuis.

Neque EVRICIVS CORDVS, poëta Hassiacus haud ignobilis, ex eorum numero est eximendus, qui via poëtica sale poëtico consperferunt. Namque culpatus atque in causam à sciole vocatus, quod ES, secundam personam verbi substantiū corripuisse, exemplis è Persio, Martiali, et Catullo adlati, auctoritatem suam ita tuebatur: g)

Si nec sis, erras, breuis est ES syllaba, quam tu

Protrahis, et, male me corripuisse, refers.

Id mihi non credas: sed plurimus undique testis;

Qui te convincit, meque tuerit, erit.

PER SIVS hinc, h) illinc, cui patria Bilbilis, auctor, i)

Alter, sur es, ait, moechus es, alter ait.

Et quid ad hoc dices? delator es; k) et quid ad illud;

Dignus es, aut porcos pacere. l) Suntne satis?

Plura voles forsan? possum tibi dicere plura:

Magnus es ardelio: m) si vir es, ecce! nega, o)

His si non fueris, contentus, habebis et istud:

Tu quod es, è populo quilibet esse potest. o)

Auget numerum censorum poëticorum Danus celeberrimus, PETR. WINSTRVPIVS, post varios honores episcopus Scaniae factus, et ante hos centum annos MDCLVIII. nobilitate condecoratus. Hic enim nonneminem, qui primam syllabam nominis Papa produxerat, his versibus vellicabat: p)

Non

e) Melod. L. III. p. 472. f) in Schediasm. p. 471. g) Epigr. L. II. p. 215. h) Sat. I. 86.
i) L. III. Ep. 70. k) Martial. L. XI. Epigr. 67. l) L. X. Epigr. II. m) L. II.
Epigr. 7. n) L. II. Epigr. 69. o) L. V. Epigr. 13. p) Epigr. L. II. p. 379.
Inn. 1632.

Non debes, prima producta, dicere Papa;
Correpta prima tu Papa dic potius.
Producunt primam Iesuitae, quam meditantur
De patre Romano carmina. Causa subest.
Romano patri longaeos Nestoris annos
Atque illi vitae tempora longa vount.

Quum nominis Dorotheae es sit natura atque indeole, ut habita prosodiae ratione,
inter vocabula à metro distichorum aliena omnino referri mereatur, primam
syllabam alicubi correptam, IO. MATTH. SCHNEVBERVS, Gymnasiarcha
Argentoratensis, sub censuram vocatus, tali modo defendit; q)

Ignoscas, quæfö, quod Dorotheae Dorotheae
Syllaba, quæ longa est, sit mihi facta breuis.
Scilicet, ut nobis vox, sic tibi, libera res est.
Corripe, vel produc, nam tibi utrumque licet,

Merito etiam inter censores huius generis locum occupat M. IO. COERBERVS,
Rect. Schol. Neostad, ad Aissum, qui superiori faeculo de re poëtica præclare
merebatur. Quum enim vidisset, Laecagrium quendam penultimam syllabam
appendicis produxisse, hoc eum epigrammate pungebat: r)

APPENDICIS aïs, teſes tibi Iesu — que — itas,
Heripolis ludus quos ſouet, eſſe, refers.
Atque hoc ſtentoreo clamore euincere tentas,
Et vitii aduersos arguis eſſe reos.
Dico ego ſed contra: ſic Prisci — vapulat — anus,
Et digna eſt ano culpa luenda tuo.
Neue appendice, at verfu te appendice necfo,
Dum tibi natalis, ſole ferente, venit.
Quod ſi, Laecagri, tamen illud fortiter urges,
Visque eſſe I longum, ſis tibi, nolo mihi.

Idem Crifum, qui, correpta prima syllaba Lazar, metri leges audacter viola-
uerat, acri aceto perfundit, his eum verbis compellans: s)

Carmina longa ſciens facio, tute incisus autem,
Nonne pudet, duplēcē ponis, aſſelle, breuem!
Dumque tibi eſt Lazarus, cruciatitur Lazarus, immo
Pro misero Prisci — clamat et horret — anus.

Si Polonorū poëmata perluſtramus, ALBERTVS INES, Loiolita, exemplum
ſubminifrat, praefenti, de quo exponimus, argumento accommodatum. Quum
enim in carmen Lippi cuiusdam incurritſet, in quo penultima verbi videre cor-
repta legebatur, errorem hunc non minus grammaticum quam poëticum poëtico
ſale hunc in modum perfricabat; t)

Non ego te miror, longum breuiare Videre:
Pupillæ ſermo conuenit, os oculis.

Neque mitius cum poëtaſtro Anace agit, qui nomea Iesu in carmine corripuerat,
his eum increpans: u)

q) Faſe, poem. Lat. p. 67. Argentor. 1656. r) Tragemat. melic. p. 365. Norimb. 1622.
s) l. c. p. 164. t) Acroamatt. Epigr. Centur. I, nu. 51. v) l. c. Cent. VII, nu. 4.

corripuit terum aequorū carmine meū

Stigmate non uno corripiendus, Anax.

In primis autem CHR. COLHARDVS, qui saeculo superiori exeunte, hoc autem in eunte vixit, et primo Corrector scholae Spandouienensis, postea vero Pastor et Inspector dioceſeo Münchbergensis in Marchia inclaruit, singulari epistola hoc argumentum est complexus. Quum enim amicus ex eo quæſifet, quæ eſſet vera *Momi* mensura? et utrum prima illius syllaba utroque modulo usurpari possit? Colhardus copiosam farraginem eorum vocabulorum impertit, quæ a variis poëtis varia mensura ſunt usurpata. Et ita quidem ſuper hac materia diſputat; w)

Momi vox Graeca eſt, cuius producere primam

Conuenit, et nunquam haec corripienda vepit,

Aſt ubi tu primam te corripiſſe fateris,

Te momus merito corripit inde tuus.

Obiicis: admittunt ſed plurima nomina primam

(Propria praecipue) ſaepius ancipitem.

Sic ſane eſt. Veteres ſoliti ſunt ſaepē poëtae,

Nomina non uno ponere multa modo.

Orionis enim dicunt et Orionis enſem;

Iam Syphacis nomen, iamque Syphacis amant.

Et modo Bebrycis, modo Bebrycis ore loquuntur,

Et ſcribunt Italis Itala verba notis.

Sicaniae terras celebrant portuſque Sicanos,

Arabiaeque plagas, eſt ubi diues Arabs.

Aeneadasque canunt Aeneae nomine dictos:

Priamides Priami filius Hector erat.

Et tibi do veniam, ſi Propria nomina ponis

Liberius, momo quam placet hocce tuo.

Reſpicienda tamen cumprimis vocis origo eſt.

Rurſus ne carpat carmina momus iners.

Recte igitur praecipiunt rei poëticæ auctores, ut in syllabis Nominum Propriorum ad metrum adcommodandis hinc natales et analogiam, hinc vero uſum frequentiorem atque auctoritatem poëtarum probatissimorum sequamur.

His censoribus næuorum poëticorum adiungimus G. I. BERNIVM, qui aliquot ante annos lingua Gallicam in ſchola prouinciali Portensi docebat, neque parum ingenio poëtico valebat: id quod carmina teſtantur singulari libro collecta, ex quibus iam nonnisi illud epigramma excerptimus, quo praceptorēm poëfeos, qui alteram rudimentum syllabam corripuerat, his numeris exagitat;

Vt doceas alios rudimenta poētis artis,

Ipſe rudimentum scandere dīſce prius.

Cui censura illa fere ſimilis videtur, qua nonnemo primam syllabam nominis *Regis* in carmine correptam, hoc modo iuftas mensuras reſtituit: y)

Vt celebres Regem productis laudibus unum,

Correptos cunctos quid iuuat eſſe Reges?

Sed

w) in Epift. familiar. carmine Eleg. Dec. I. nu. 6. Berol. 8. x) Altenburg. 8 1754.

y) Hamb. freye Vrtheil, MDCCXLVI. p. 472.

Sed quorsum haec? nempe, ut intelligamus, poetas quantumvis ingeminos, raro interdum et dormitare: simul vero, ut artis poeticae studiosi iuvenes admoneantur, ne vel imparati ad versus faciendo accedant, vel leui brachio numeros tractent. Audiant HORATIVM, ita de hoc arguento praeципientem: z)

carmen reprehendite, quod non
sed sibi multa dies et multa litura coercuit, atque
sola ex quo praefectum decies non castigauit ad unguem.

Ita Virgilium accepimus, suos verus non fudisse, sed elaborasse, et, quod ipse confitebatur, urfum more formasse, qui catulos suos lambente effingunt. Quum enim magnum eorum copiam maturino calore conserpissit, eosdem horis pomeridianis relectos et trutina expensis, ad perpaucos reuocabat. a) Oportet igitur eum, qui animum ad Carmen lectu dignum adpellit, imprimit argumentum, quod elegit, satis cognitum et perspectum habere, et materiam suis viribus aeguanum sumere. b) Haec scilicet estres illa prouisa, quam HORATIVS commendat, ut Carmen sani saporis euadat,

Verbaque prouisam rem non inuita sequantur: c)

Tantum igitur abeit, ut poetis omnia licere existimemus, ut potius statuamus, neminem magis, quam poetam legibus adstringi. Et quanvis HORATIVS aequam poetis tribuat potestatem, quidlibet audendi: d) ea tamen licentia non ad elaborationem, sed ad inuentionem carminis referri debet. Namque hac mente idem non tantum *dilecti* iubet et male tornatos incidi reddere versus, e) sed etiam eos laudat, qui hoc consilium sequuntur, canens: f)

Vir bonus et prudens versus reprehendet inertes, etc.

Sed haec haec tenus. Iam sub finem huius scriptioris orationes sunt indicandae, quas duo iuuenes ante suum ex nostra Schola discessum habebunt; qui, quemadmodum animo ad omnis generis virtutes propenso sunt ornati, nominatum autem probitate, modestia atque industria ita eminent, ut nullis ad currendum calcaribus opus habeant, sed citato cursu ad metam properent, atque ex omni parte Optimorum Parentum exspectatione se dignos praestent; ita suum esse duxerunt, supremo etiam pietatis officio religiose perfungi, atque animum gratum iis declarare, quibus se deuincentes sentiunt atque obstrictos. Et alter quidem,

CHRISTIAN EHREGOTT WUNDERLICH, Culmni. Mis.

non minus armorum, quibus adhuc patria infestatur, quam illius linguae, cuius studio in primis capit, habita ratione, sermone Latino *arma veterum Hebraeorum* representabit, vernaculo autem gratiarum actionem subiunget. Alter vero,

CAROL. FRIDR. WINTER, Dresdensis.

qui occidentalium in primis linguarum cultor tam diligentissimus quam felicissimus fuit, etiam discessurus iis auditoribus satisfaciens, qui his cupediis delectantur. Et quidem mandato optimi Saluatoris excitatus, qui ad diuinam prouidentiam cognoscendam, volucres caeli et lilia agri ἐμβάτεν νοε καταραδέν heri iubet, g) *animata bruta hominum doctores* sermone Italico describet, ad gratias autem persoluendas dialectum Hollandicam adhibebit. His et suo et commilitonum nomine amicitiae officium gratulando praefabit

Io. Gottlieb Bidermann, Naumburg.
carmine Germanico *Diogenem homines quaerentes* decantatur, et pia vota subnexurus.

Vos, PATRONI atque FAVTORES omni obseruantia suscipiendi, non tantum praefentis temporis fastidia honesto otio dispungetis, sed etiam litterarum alumnos ad alacritatem excitabis, nos autem Vobis misericordie deuincentis, si cras, hora ante meridiem nona audit, ad audiendos discipulos optimas indolis discessuros benebole conuenenteritis, quod iterum atque iterum ea, qua decet, religione, rogamus. P. P. Freibergae,

d. IV. Sept. A. R. S. MDCCCLVIII.

z) Art. Poet. 292. a) Scaliger. Poet L. VI p. 807. et F. Taubmanni Diss. de extremporali carminum temeritate. b) Art. poet. 38. c) ibid. 311. d) Art. poet. 9. e) l. c. 441. f) l. c. p. 445. sqq. g) Matth. VI, 26. 28.

Yb-627

ULB Halle
001 508 164

3

(811148)

TA→OL

VD18

84

**CENSVRAE POETICA
NAEVORVM POETICORVM**

PRAEFATIONIS LOCO
ACT VI
VALEDICTORIO
DVORVM IVVENVM
OPTIMAE NOTAE
PRAEMISSAE

A
M. IO. GOTTL. BIDERMANN. R.

FREIBERGAE, Litteris MATTHAEANIS.

LXXXIV.